

ת"פ 63541/11/14 - מדינת ישראל נגד קישורית מענה עסקי בע"מ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 63541-11-14 מדינת ישראל נ' קישורית מענה עסקי בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת שרון אלקיים

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ישראל שניידרמן

המאשימה

נגד

קישורית מענה עסקי בע"מ ע"י ב"כ עו"ד אורן ברמי

הנאשמת

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש ביום 30.11.14 כתב אישום בגין אי תשלום מלוא פדיון החופשה לעובדת רעות מאירי.

הנאשמת הואשמה בעבירה על סעיף 13 ו-28(א)(2) לחוק חופשה שנתית, התשי"א-1951.

2. אומר כבר בפתח הדברים כי בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה במסגרת כתב האישום.

3. רקע כללי:

א. הנאשמת, חברה שעסקה בתקופה הרלוונטית במתן מענה טלפוני והפעילה לצורך כך מוקד אשר אויש 24 שעות ביממה.

ב. העובדת רעות מאירי (להלן - **העובדת**) הועסקה אצל הנאשמת החל מיום 31.3.11 ועד תחילת חודש מאי 2012.

ג. בכתב האישום נטען שמביקורת שנערכה אצל הנאשמת וחקירתה במשרדי ע"י מפקחי משרד הכלכלה, התברר שהנאשמת לא שילמה לעובדת את מלוא פדיון החופשה וזאת בלי צידוק מספיק ואף לא תוך זמן מתקבל על הדעת כפי שנקבע בחוק.

ד. ביום 26.5.15 הודתה הנאשמת במסגרת הודאה בכתב כי העסיקה את העובדת אולם כפרה באישום שהוגש נגדה שכן לטענתה שילמה לעובדת פדיון חופשה כדין בסיום עבודתה.

ה. בהתייחס לכתב האישום העידו מטעם המאשימה הגב' יעל גלילי (, סגנית הממונה באגף לאכיפת חוקי עבודה סוציאליים להלן- **החוקרת**).

במסגרת ההליך הגישה המאשימה באמצעות העדה את המוצגים הבאים: יפוי כוח של הנאשמת (**מא/1**); דו"ח מרשם החברות (**מא/2**); תלושי שכר של העובדת לחודשים אפריל 2011-מאי 2012 (**מא/3**); פנקס חופשה של העובדת (**מא/4**); דו"חות חקירת מר מני צ'יקו (**מא/5-מא/6**); חישוב פדיון חופשה (**מא/7**); כן הוגש בהסכמה דו"ח החקירה של העובדת רעות מאירי מיום 30.7.12 (**מא/8**).

ו. מטעם הנאשמת העיד מר צ'יקו מני, סמנכ"ל הנאשמת בזמנים הרלוונטיים (להלן- **מר מני**). הנאשמת הגישה באמצעות העד חישוב ערך יום עבודה שערכה לעובדת (**נא/1**).

טענות הצדדים

4. המאשימה טוענת כי הוכיחה את כל יסודות העבירה נשואת כתב האישום, כאשר מעדות הגב' גלילי עלה כי ישנו פער בין הכספים ששולמו לעובדת עבור פדיון החופשה לבין הכספים שהיו מגיעים לזכותה בגין רכיב זה.

5. הנאשמת טוענת כי יש לזכותה שכן מתקיימות בעניינה טענות הסף של הגנה מן הצדק, אכיפה בררנית וזוטי דברים. זאת, לאור העובדה כי חוק חופשה שנתית אינו חוק מוביל במבצעי אכיפה שמנהל משרד הכלכלה, כאשר הגב' גלילי לא זכרה ולו מקרה אחד שבו הוגש כתב אישום בגין הפרת החוק, ולאור המחלוקת לגבי גובה הסכום שלא שולם בגין רכיב פדיון החופשה שחושב על ידי המאשימה ובכל מקרה הוא אינו עולה על ₪ 450 אף לשיטת המאשימה.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

6. כאמור כתב האישום מייחס לנאשמת עבירה של אי תשלום מלוא פדיון החופשה בניגוד לסעיף 13 ו-28(א)(2) לחוק חופשה שנתית.

וכך קובע סעיף 13:

"חדל עובד לעבוד לפני שניתנה לו החופשה המגיעה לו עד ליום שבו חדל לעבוד, ישלם המעסיק פדיון חופשה בסכום השווה לדמי החופשה שהיו משתלמים לעובד אילו יצא לחופשה ביום שבו חדל לעבוד"

סעיף 28 (א)(2) קובע כי:

"(א) מעסיק שעבר אחת העבירות האלה-

...

(2) לא שילם, בלי צידוק מספיק ותוך זמן המתקבל על הדעת, דמי חופשה, פדיון חופשה או תמורת חופשה לפי חוק זה"

מכאן, כי על המאשימה להוכיח כי הנאשמת לא שילמה לעובדת פדיון חופשה בסכום שהיה מגיע לה לו יצאה לחופשה ביום שבו חדלה לעבוד.

7. השאלה המונחת בפני, האם עמדה המאשימה במוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר כי התקיימו כלל היסודות העובדתיים המהווים את מרכיבי העבירה. אומר כבר עתה, כי לא שוכנעתי שהמאשימה עמדה בנטל המוטל עליה ולפיכך, הוריתי על זיכוי הנאשמת כאמור לעיל.

8. החוקרת העידה בפני שהיא ביצעה את החישוב לפיו הנאשמת לא שילמה לעובדת את מלוא פדיון החופשה המגיע לזכותה ונותר פער בסך 436 ₪.

לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק וכן עיון בתחשיב המאשימה הגעתי לכלל מסקנה כי בחישוב החוקרת נפלו שתי טעויות אותם אפרט להלן.

9. האחד, בחישוב ימי החופשה-

מהמסמך המפרט את אופן החישוב (מא/7) עולה כי החוקרת ביצעה את החישוב על בסיס עבודה במשרה של 6 ימים בשבוע, למרות שמתלושי השכר (מא/3) עולה בבירור כי העובדת הועסקה במשרה חלקית בלבד.

זאת ועוד, גם מעדותה של העובדת בפני החוקרת עולה כי היא עבדה בממוצע 3-4 משמרות בשבוע (עמ' 1 לחקירה, ש' 3-4, מא/8).

יצוין כי בחקירתה הנגדית החוקרת לא ידעה להסביר מדוע חישבה את היקף ימי החופשה המגיעים לעובדת על בסיס היקף של 6 ימי עבודה בשבוע ולא על בסיס 5 ימים (עמ' 5 לפרוטוקול, ש' 5 וכן עמ' 6, ש' 13-15).

10. השני, בחישוב "מחיר יום החופשה"-

ראשית, החישוב שערכה החוקרת כולל שעות מעבר להיקף של משרה מלאה בחודשים יוני-אוגוסט 2011. הגם שהחוקרת לקחה בחשבון רק את ערך השעה הבסיסית (קרי ה-100%) ולא את התקבול הנוסף, הרי שאין בכך כדי לרפא את הפגם, שעה שיש לערוך את החישוב על בסיס היקף משרה מלאה ולא מעבר לכך.

שנית, החוקרת מבססת חישוביה על בסיס סעיף 10(ב)(2) לחוק חופשה שנתית

הקובע כי יש לחשב את "מחיר יום החופשה" על בסיס חישוב השכר ברבע השנה הקודמת לחופשה חלקי 90, אולם כאשר היו חודשי עבודה לא מלאים ניתן לקחת את רבע השנה המלאה ביותר בשנה שקדמה לחופשה (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 18-28).

לטעמי, לא היה מקום לערוך את חישוב "מחיר יום החופשה" על בסיס שלושת החודשים המלאים ביותר וזאת מאחר שהוכח כי העובדת שהייתה סטודנטית עבדה בהיקף משרה חלקי ומשתנה לאורך כל תקופה ההעסקה (14 חודשים) והעובדת היא שביקשה להפחית את היקף העסקתה, עניין שאף הוביל לפיטוריה (עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 13-20).

בנסיבות אלה לא היה מקום לעשות חישוב על בסיס שלושת החודשים המלאים ביותר, שכאמור כלל לא משקפים את חלקיות המשרה שבה העובדת עבדה אלא היה על המאשימה לקחת את רבע השנה שקדמה לסיום ההעסקה מאחר שתקופה זו משקפת נכון יותר את היקף המשרה שהעובדת עבדה בפועל לאורך כל תקופת העסקתה.

11. לאור הפגמים שנפלו בחישוב, הרי שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את גובה ההפרש בתשלום פדיון החופשה לו היא טוענת, ומכאן כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר.

12. לא זו אף זו, במקרה זה הגעתי לכלל מסקנה כי מתקיימת ההגנה של זוטי דברים. במה דברים אמורים?

סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

המלומדת ג'ודי ברודר במאמרה קובעת כי מטרת המשפט הפלילי להגן על הערכים החברתיים החשובים לחברה נתונה בזמן נתון מפני פגיעה בהם. אולם, היא מסייגת זאת וקובעת כי לא כל פגיעה בערך המוגן ראויה לחסות תחת המשפט הפלילי.

"סייג זוטי הדברים אינו 'מכשיר' את כל היבטיה של ההתנהגות, ואף לא את כל היבטיה המשפטיים. הפרט הנפגע, הציבור בכללותו ואפילו השופט היושב בדין והמזכה מכוח הסייג עדיין יכולים לראות בהתנהגות זו התנהגות חברתית שלילית. ההתנהגות המקימה את הסייג יכולה אף להוות הפרה של כללים משפטיים מסוימים. כל שיש בסייג לקבוע הוא שאין בהתנהגות אותה מידת האנטי-חברתיות הראויה להיכלל במסגרת תופעה עבריינית, ומכאן שאין היא נכללת בגדר ההתנהגויות האסורות על ידי החוק הפלילי. סייג זוטי-הדברים הוא כלי המאפשר אינדיווידואליזציה של הצדק באמצעות ריכוך ההגדרה המופשטת של האיסור" (ג'ודי ברודר, תיחומו של סייג זוטי-דברים לאור לשונו של סעיף 34 לחוק העונשין, מחקרי משפט כ"א 495, 500 (תשס"ה-2005)

עמוד 4

13. המקרה שלפני נמנה על אותם המקרים בהם אין בהתנהגות את אותה מידת האנטי-חברתיות הנדרשת להרשעה. זאת, שעה שלשון הסעיף מדברת על אי תשלום פדיון חופשה בעוד המאשימה מפרשת זאת כאי תשלום מלוא הפדיון. לטעמי, מקום שבו נפלה טעות בחישוב של פדיון החופשה, כאשר אין מחלוקת כי הסכום שחושב שולם במועד, אזי אין להרשיע את הנאשמת. שונים היו פני הדברים, לו הייתה המאשימה מוכיחה כי מדובר באישום חוזר או כי הטעות שנפלה בחישוב מתייחסת לכלל עובדי הנאשמת. משלא עשתה כן, הגעתי לכלל מסקנה כי מדובר בזוטי דברים, אשר ראוי היה כי המאשימה לא תגיש כתב אישום בגינם.

14. כללו של דבר, המאשימה לא הצליחה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר ולאור קיומה של הגנת זוטי דברים העומדת לטובת הנאשמת הריני מורה על זיכוי הנאשמת.

15. בטרם נעילה אציין שאני סבורה כי בהתנהלות המאשימה במקרה זה יש טעם לפגם, עת כתב האישום שהוגש בתחילה נגד הנאשמת (ונאשם נוסף) הכיל עבירה המייחסת לה העסקת עובדת ביום המנוחה השבועי במשך כארבעה חודשים לאחר שובה מחופשת לידה. שעה שהמאשימה החליטה לחזור בה מאישום זה, וכל שנותר הוא אישום בגין אי תשלום מלוא פדיון החופשה, כאשר הפער לפי חישוב המאשימה עומד על כ-430 ₪, הרי שהיה על המאשימה לשקול לחזור בה גם ביחס לאישום זה ולו על מנת לחסוך זמן שיפוטי יקר.

16. סוף דבר

נוכח האמור לעיל, הריני מורה על זיכוי הנאשמת מכתב האישום שהוגש נגדה.

המזכירות תשלח את הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, י' תמוז תשע"ו, 16 יולי 2016, בהעדר הצדדים.